

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 576/05
24.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Мићуновића, председника већа, Зорана Савића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа, са саветником Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог **АА и др.**, због кривичног дела неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, решавајући о жалбама оптуженог АА и оптуженог ББ и њихових бранилаца, адвоката АБ и АВ, и оптуженог ВВ и његовог браниоца, адвоката АГ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.111/03 од 22.10.2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 24.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптужених АА, ББ и ВВ и њихових бранилаца, а пресуда Окружног суда у Београду К.111/03 од 22.10.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ.**

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом оглашени су кривим оптужени АА, ББ и ВВ, да су извршили једно кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ и осуђени, оптужени АА, на казну затвора у трајању од седам година, а оптужени ББ и ВВ, на казне затвора у трајању од по шест година. Оптуженима је у изречену казну затвора, урачунато и време проведено у притвору, који им се има рачунати од 29.01.2003. године, када су лишени слободе, па надаље.

На основу члана 245. став 4. КЗ СРЈ, одузета је од оптужених опојна дрога у количини од 4 килограма 310,39 грама "амфитамин фосфата", 12.345,48 комада таблета "ДЛ амфетамина". У смислу члана 84. и 85. КЗ СРЈ и члана 515. ЗКП, од оптуженог ВВ, одузета је имовинска корист, прибављена кривичним делом и то 101.100 швајцарских франака, 15.450 америчких долара и 180 британских фунти. У смислу члана 69. КЗ СРЈ од оптуженог АА, одузети су предмети, који су употребљени за извршење кривичног дела, који су таксативно наведени, као и све супстанце које су пронађене у "ГГ". Обавезани су оптужени да суду накнаде трошкове кривичног поступка чија ће висина бити одређена посебним решењем. Обавезани су оптужени, да на име паушала плате износе од по 20.000,00 динара, а у року од 15 дана, по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, благовремено су изјавили жалбе оптужени АА, ББ и ВВ, као и њихови браниоци, адвокати АБ, АВ, АГ и то посебним жалбама, из свих законских основа из члана 367. ЗКП, из којих се пресуда може побијати, са предлогом, да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи и оптужене ослободи од оптужбе, или да их евентуално блаже казни. Тражили су да буду обавештени о седници већа другостепеног суда, да би истој присуствовали.

Републички јавни тужилац Србије је, у свом писменом поднеску Ктж.713/05 од 11.04.2005. године, предложио да Врховни суд одије, као неосноване жалбе оптужених и њихових бранилаца, изјављене против пресуде Окружног суда у Београду К.111/03 од 22.10.2004. године и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптужених и њихових бранилаца-адвоката, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у жалбама, нашао:

Жалбе оптужених и њихових бранилаца су неосноване.

Првостепена пресуда не садржи битну повреду одредаба кривичног поступка, на коју другостепени суд, пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, нити постоје битне повреде одредаба кривичног поступка које су истакнуте у жалбама оптужених и њихових бранилаца.

Бранилац оптужених АА и ББ, адвокат АБ је у жалби истакао, да је првостепени суд требао да издвоји из списка записнике о саслушању свих осумњичених код МУП-а – Секретаријата у Београду, јер су прибављени супротно одредби члана 13. став 3. ЗКП, те да је првостепени суд учинио апсолутну битну повреду одредаба кривичног поступка, јер се пресуда заснива на доказу, на коме се по одредбама овог законика, не може заснивати.

Такви жалбени наводи су оцењени као неосновани, јер се увидом у записник о саслушању осумњичених види, да су они саслушани у свему према одредбама Законика о кривичном поступку о саслушању окривљених и да том приликом није повређено њихово право одбране и оно што је такође битно, на исказима оптужених АА и ББ, није ни заснована првостепена пресуда, јер они нису признавали извршење кривичног дела, за које су оптужени, док оптужени ВВ, није ни захтевао да се његов исказ да пред ОУП-ом издвоји из списка, као незаконит доказ.

Тakoђе је неоснован навод бранилаца оптуженог АА, да првостепени суд у образложењу пресуде није изнео оцену веродостојности и противречних исказа оптуженог ВВ, у истрази на главном претресу, јер таквих разлика у исказима оптуженог ВВ, о истим околностима, није ни било.

Оптужени АА и ББ и њихови браниоци, у изјављеним жалбама, побијају првостепену пресуду и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и при том, следе одбране оптужених са главног претреса и истичу, да не постоји ни један материјални доказ о њиховој кривици, да обављено вештачење само указује на могућност производње "амфетамин фосфата" у занатској радњи "ГГ", а никако на извесност, да предметна дрога уопште није пронађена код ових оптужених, нити разноврсне хемикалије (хемијске супстанце), које су потребне за производњу БМК и амфетамина, да је немогуће произвести амфетамин, на постојећој опреми у "ГГ" и да се ту ради о обичној занатској радњи са два запослена лица, јер квалитет и конструкција челичних судова одговара само за најпростије захтеве, односно кување и дестилацију и да је та врста судова намењена пре свега за прехранбену индустрију, тако да ако би била вршена синтеза амфетамина, односно хидролиза као друга фаза у производњи амфетамина, би неминовно дошло до оштећења челичних судова – корозије, до промене суштине производа, јер ови судови не могу да издрже високе температуре и дејство агресивних киселина.

Овакви жалбени наводи су оцењени као неосновани.

Првостепени суд је истинито и потпуно утврдио све чињенице које су од важности за доношење законите одлуке и кривичну одговорност оптуженог за предметно кривично дело утврдио до степена извесности. Чињенично стање у првостепеној пресуди, које се тиче кривичне одговорности оптужених суд је утврдио, на основу већег броја доказа, који су прецизно наведени у образложењу пресуде. При том је суд изнео и садржину сваког тог доказа у битном, оценио га и логички их повезао с другим изведеним доказима, тако да је правилно и потпуно оценио све изведене доказе, као и свестрано.

Посебно су значајна обављена вештачења и то од стране трасолога ДД, који је обавио вештачење

полуавтоматског "апарата за варење" – за затварање пластичних кеса и једне поцепане пластичне кесе, у којој се налазила бела прашкаста материја, као и пластичне кесе које су одузете из "ГГ" и комисије вештака са Института безбедности у Београду. На основу тог вештачења, суд је утврдио да је у објекту "ГГ", вршена производња амфетамина, супстанце која се налази на листи опојних дрога, да је вршена синтеза и пречишћавање безил-метил кетона, (БМК), прекурсора за синтезу амфетамина и да бела прашкаста супстанца представља амфетамин у облику фосфатне соли.

Стога је, по мишљењу Врховног суда, првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и све одлучне чињенице у првостепеној пресуди, те су жалбени наводи оптужених АА и ББ и њихових бранилаца, оцењени као неосновани.

Што се тиче жалбе оптуженог ВВ и његовог браниоца, они у жалбама истичу, да чињенично стање, из кога следи правна оцена радњи оптуженог ВВ, произилази из његовог искреног и потпуног признања, а који није оспорен изведеним доказима. Оптужени ВВ је признао да је купио извесну количину амфетамина и да је наручио још једну количину, означену у првостепеној пресуди, а за потребе свог пријатеља из Скопља, те да они првостепену пресуду побијају, само због одлуке о казни и одузимања имовинске користи.

После доношења првостепене пресуде, на дан 23.03.2005. године, ступило је на снагу "решење о утврђивању опојних дрога и психо-тропних супстанци", којом је амфетамин сврстан у психо-тропне супстанце, под редним бројем 7. Међутим, чланом 2. став 2. Закона о производњи и промету опојних дрога ("Сл. лист СРЈ" бр. 37/02, који је и даље на снази, "опојним дрогама се сматра и психо-тропне супстанце").

Стога није дошло до "декриминализације амфетамина", јер се наведеним решењем не може променити постојећи закон, нити је то био циљ законодавца, већ само ближа конкретизација, ради боље примене закона и усаглашавања са међународним прописима и медицинском праксом.

Стога, првостепеном пресудом, кривични закон није повређен, с обзиром на утврђено чињенично стање правилно је примењен кривични закон, када је првостепени суд нашао да су оптужени АА, ББ и ВВ, свако од њих извршио по једно кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ.

Одлуком о мери безбедности из члана 69. КЗ СРЈ, у односу на оптуженог АА је правилно донета и таквом одлуком суд није прекорачио овлашћења која суд има по закону, тако да је и у том делу жалба оптуженог АА и његовог браниоца, неоснована. И одлука о одузимању имовинске користи од оптуженог ВВ је правилно донета и образложена јасним разлозима, који нису противречни.

Врховни суд напомиње, да се овде ради о обавезној примени ове мере из члана 84. став 1. КЗ СРЈ, јер је првостепени суд утврдио постојање каузалног односа између извршеног кривичног дела и прибављене имовинске користи од стране оптуженог ВВ.

Овај суд, посебно истиче, да зависно од околности случаја, имовинска корист може бити прибављена и пре преласка на извршење кривичног дела, односно самим извршењем или након извршења кривичног дела, тако да је без неког већег значаја чињеница, када је оптужени ВВ закључио уговор о сефу са "__ банком" из Београда.

Ово, поготову, што су кривично-правне радње оптуженог ВВ биле тесно повезане са радњама оптужених АА и ББ, оптужени ВВ је на пример, набавио машину за затварање кеса и донео је у "ГГ", плаћао је амфетамин, који је био намењен даљој продаји, великим девизним износима и тако даље. На крају, треба рећи и то да је сваки оптужени слободан у избору начина своје одбране, али у смислу члана 318. ЗКП, оптужени активни чинилац у поступку, може предлагати доказе у своју одбрану, ако оцени да је то у његовом интересу, тако је у овом случају поступио и оптужени ВВ.

У том смислу, треба схватити разлоге првостепеног суда, који није прихватио одбрану оптуженог ВВ, да је предметни новац зарадио легалном делатношћу.

Испитујући поводом жалби оптужених и њихових бранилаца, првостепену пресуду и у делу одлуке о кривичној санкцији, веће овога суда је нашло, да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности, које су у смислу члана 41. КЗ СРЈ од значаја за одмеравање казне и правилном оценом утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности, основано оптуженима за извршено кривично дело изрекао безусловне казне затвора, које по налажењу овога суда представљају праву меру за остварење сврхе кажњавања из члана 33. КЗ СРЈ, јер су само такве казне адекватне степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и кривичне одговорности оптужених.

Жалбени предлози оптужених и његових бранилаца за блажим кажњавањем, оцењени су као неосновани, тим пре, што нису поткрепљени неким новим значајним околностима, које првостепени суд није имао у виду приликом одлучивања о кривичној санкцији.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Јолан Мадарас, с.р. Никола Мићуновић, с.р.

За тачност отправка

ан